

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum honor debeatur solis superioribus? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

testetur: secundum illud Matth. 5. Neque accendunt lucernam & ponunt eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt. Et pro tanto præmium virtutis dicitur honor.

Ad tertium dicendum, quod laus distinguitur ab honore dupliciter. Vno modo, quia laus consistit in solis signis verborum, honor autem in quibuscumque exterioribus signis: & secundum hoc, laus in honore includitur. Alio modo, quia per exhibitionem honoris testimonium reddimus de excellentia bonitatis alicuius absolute; sed per laudem testificamur de bonitate alicuius, in ordine ad finem: sicut laudamus bene operantem, propter finem. Honor autem est etiam optimorum, quæ non ordinantur ad finem, sed iam sunt in fine: ut patet per Philosophum in 1. Ethicor. Gloria autem est effectus honoris & laudis: quia ex hoc quod testificamur de bonitate alicuius, clarescit bonitas eius in noticia plurimorum. Et hoc importat nomen gloriæ. Nam gloria dicitur quasi clara. Unde ad Rom. 1. dicit quædam glossa Ambr.* quod gloria est clara cum laude noticia.

ARTIC. II.

Utrum honor propriè debeat superioribus?

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod honor non propriè debeat superioribus. Angelus enim est superior quolibet homine viatore: secundum illud Matth. 11. Qui minor est in regno cælorum, maior est Ioan Bapt. Sed Angelus prohibuit Ioannem volentem se honorare: ut patet Apoc. vlt. Ergo honor non debetur superioribus.

¶ 2 Præterea, Honor debetur alicui in testimonium virtutis, ut dictum est*. Sed quandoque contingit quod superiores non sunt virtuosissimi. Ergo eis non debetur honor: sicut nec dæmonibus, qui tamen superiores nobis sunt ordine naturæ.

¶ 3 Præterea, Apostolus dicit ad Rom. 12. Honore inuicem præuenientes: & 1. Pet. 2. Omnes honorate. Sed hoc non esset seruandum, si solis superioribus honor

1. 1. r. 12.

10. 5.

id habet

Aug. in

1. 83. q. 9.

31. c. 1. f.

3. 4.

543

art. præc.

q. 63.

ar. 3.

nor deberetur. Ergo honor non debetur propriè superioribus.

¶ Præterea, Tobie 1. dicitur, quòd Tobias habebat decem talenta ex his quibus erat honoratus à rege. Legitur etiam Hester. 6. quòd Assuerus honoravit Mardocheum; & coram eo fecit clamari, Hoc honore dignus est quem rex honorare voluerit. Ergo honor etiam exhibetur inferioribus: & ita videtur quòd honor non debeat propriè superioribus.

SED contra est, quòd Philosophus dicit in * 5. Ethic. quòd honor debetur optimis.

RESPONDEO dicendum, quòd sicut supra dictum est *, honor nihil aliud est quàm quædam protestatio de excellentia bonitatis alicuius. Potest autè alicuius excellentia considerari non solum per comparisonem ad honorantem, vt scilicet sit excellentior eo qui honorat; sed etiam secundum se, vel per comparisonem ad aliquos alios. Et secundum hoc, honor semper debetur alicui propter aliquam excellentiam vel superioritatem. Non enim oportet quòd ille qui honoratur, sit excellentior honorante, sed fortè quibusdam alijs, vel etiam ipso honorante, quantum ad aliquid & non simpliciter.

Ad primum ergo dicendum, quòd Angelus prohibuit Ioannem à quacumque honoratione, sed ab honoratione adorationis latrice, quæ debetur Deo; vel etiam ab honoratione dulice: vt ostenderet ipsius Ioan. dignitatem, qua per Christum erat Angelis adæquatus secundum spem gloriæ filiorum Dei. Et ideo nolebat ab eo honorari tanquam superior.

Ad secundum dicendum, quòd si prælati sint mali, non honorantur propter excellentiam propriæ virtutis: sed propter excellentiam dignitatis, secundum quam sunt Dei ministri. Et in eis etiam honoratur tota communitas cui præsent. Dæmones autem sunt irrevocabiliter mali, & pro inimicis habendi magis quàm honorandi.

Ad tertium dicendum, quòd in quolibet inveni-

L 1 3 tur

li. 5. c. 6.
sed clar
rims l. 4.
c. 3. 25. 1.
s. c. 12.
10. 5.
* a. præc.

eur aliquid, ex quo potest aliquis eum superiorem reputare: secundum illud ad Phil. 2. In humilitate superiores inuicem arbitantes. Et secundum hoc etiam omnes se inuicem debent honore praeuenire.

Ad quartum dicendum, quod priuatae personae interdum honorantur à regibus, non quia sint eis superiores secundum ordinem dignitatis, sed propter aliquam excellentiam: virtutis ipsarum. Et secundum hoc honorati sunt Tobias & Mardocheus à regibus,

544

ad Hebr.

13 lect. 3

prin 3. d.

9. q. 2. a.

1. Et Ps.

40. f. n.

* glo. in

terti. ibi.

1. 8. c. 8. 2.

5.

2. 10. c. 1.

60. 5.

ART. III.

Vtrum dulia sit specialis virtus à latria distincta?

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod dulia non sit specialis virtus à latria distincta: quia super illud Psalm. 7. Domine Deus meus in te speraui: dicit Glossa *, Domine omnium per potentiam, cui debetur dulia: Deus per creationem, cui debetur latria. Sed non est distincta virtus quae ordinatur in Deum secundum quod est Dominus, & secundum quod est Deus: Ergo dulia non est virtus distincta à latria.

¶ 2 Præterea, secundum Philosophum in 8. Ethic. * Amari simile est ei quod est honorari. Sed eadem est virtus charitatis quae amatur proximus. Ergo dulia quae honoratur Deus.

¶ 3 Præterea, Idem est motus quo aliquis mouetur in imaginem, & in rem cuius est imago. Sed per dulum honoratur homo, in quantum est ad Dei imaginem factus. Dicitur enim Sap. 2. de impijs, quod non iudicauerunt honorem animarum sanctarum: quoniam Deus creauit hominem inextinguibilem, & ad imaginem suae similitudinis fecit illum. Ergo dulia non est alia virtus à latria quae honoratur Deus.

SE D contra est, quod Aug. dicit in * 10. de Ciuitate Dei, quod alia est seruitus quae debetur hominibus, secundum quam praecepit Apostolus, seruos Dominis suis subditos esse: quae scilicet Graece dulia dicitur: alia verò latria, quae dicitur seruitus, pertinet ad colendum Deum.

RE-